

[Robert Pedersen]

Dette er en meget tragisk dag for dansk sikkerhedspolitik. Det er det i og for sig ikke så meget, fordi de radikale får en lille glorie omkring deres antimilitaristiske hoved, og det er det heller ikke så meget, fordi modstanderne af dansk sikkerhedspolitik har fået lejlighed til i nye nuancer at kritisere den politik, som et overvældende flertal i dette ting har stået for i over 30 år.

Jeg skal såmænd meget gerne tilgive hr. Gert Petersen, at han finder nye signaler i, at den forrige ordfører var undertegnede og den nye er hr. Lasse Budtz, at sidste gang blev der talt lidt, denne gang bliver der talt meget, og at den, der skal forsvare politikken på regeringens vegne, nu er udenrigsministeren, hvor det før var forsvarsministeren, for jeg har meget vanskeligt ved at tage en sikkerhedspolitisk dialog med hr. Gert Petersen alvorligt. Jeg husker udmærket på et tidspunkt, hvor vi var kommet ud over pubertetsårene, hvor hr. Gert Petersen i en dialog skrev, at ethvert forsvar for socialismen starter med et forsvar for Sovjetunionen. Jeg kunne minde hr. Gert Petersen om andre ting. Jeg tror, hr. Gert Petersen skal være meget forsigtig med at læse nye signaler i det, der er foregået i socialdemokratiet, hvilket jeg tror at hr. Gert Petersen vil blive overbevist om, inden dette ting tager på ferie til næste sommer.

Tragikken ligger et helt andet sted. Den ligger i, at de partier, der siden 1949 utvetydigt har sagt, arbejdet for og troet på, at et samarbejde i NATO havde en fredsbevarende effekt, en forsvarsmæssig effekt, i dag vurderer tingene og udviklingen forskelligt. Det er ikke bare tragisk for dette ting, men det vil være alvorligt, hvis det er udtryk for en splittethed i vort folk og dets politik, som vi står for. Jeg vil gerne have lov til at forsvare det standpunkt, min gruppe står for.

Enigheden startede mellem Erik Eriksen og Ole Bjørn Kraft og Hans Hedtoft. Den eneste måde, hvorpå man kunne stabilisere forholdene i Europa var ved et sammenhold imellem nationer, der havde det samme syn på forfatning, på frihedsrettigheder, på andre ting. Forsvar i sig selv var ikke noget mål, men forsvar og styrke var forudsætningen for, at man over for nationer, hvis udenrigspolitiske handlekraft er betydelig større end vores, fordi de selv bestemmer, hvad de skal fortælle deres landes befolkning, kunne gøre

opmærksom på, at her gjaldt det én for alle og alle for én.

Det, der er det nye i situationen, er en vurderingssag – som jeg ikke kan afgøre, og som jeg ikke tror nogen i denne sal kan afgøre – idet den ene part af NATO-tilhængerne mener, at bare truslen om at erstatte mellemdistanceraketterne hænger over hovedet på Sovjetunionen, så vil det føre til forhandling, mens den anden del, vore politiske allierede, mener, at der skal ske en faktisk beslutning i dag om at foretage denne udskiftning, og at det vil føre til en ændring i Sovjetunionens politik.

Jeg har taget mit partis stilling til efterretning, og jeg synes, vi skulle forsøge på at finde fodslag i rækkerne og så love hinanden, at hvis ikke der sker noget på det halve år, så vil vi sammen igen helhjertet arbejde for det, der er vores mål, nemlig at NATO skal bevare og styrke og sikre den fred, som har været sikret den længste periode i Europas historie, nemlig 30 år.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Det er almindeligt ved debatter, at en regering får kritik enten fra den ene side eller fra den anden side i tinget. I dag har jeg måttet konstatere, at kritiske bemærkninger er kommet fra begge sider, om end med forskellig styrke.

Jeg vil starte med en lille bemærkning til opfølgning af det, hr. Robert Pedersen sagde, nemlig om den meget store forskel i beslutningsprocessen, der er mellem den del af verden, vi tilhører, og den anden del, hvor der ikke skal spørges, hvor der ikke på Den røde Plads står demonstranter, hvor der ikke er tale om, at der i bred forstand foregår en debat i befolkningen, men hvor systemet er, at beslutninger oppefra bliver dirigeret længere ned. At vi har en bred debat – og den lægger vi vægt på, som jeg sagde i mit oplæg – vil nogle sige er en svaghed, fordi vi ikke er så beslutningsdygtige. Vi kan have tvivlere iblandt os, og vi sætter spørgsmålstejn over for hinanden, men alt lagt sammen, så er det min opfattelse, at det er vores store styrke, at vi har denne debat om tingene.

Jeg vil gøre et par enkelte bemærkninger til hr. Stinus, der satte spørgsmålstejn ved, om SS-20s tilstedeværelse havde forrykket balancen. Nu har vi den opgavefordeling i